

Sygn. akt IV U 905/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania M. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 17 maja 2013 roku nr (...)

w sprawie M. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się M. G. emeryturę począwszy od dnia 17 maja 2013r.

Sygn. akt IV U 905/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 16 października 2013 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. decyzją z dnia 17 maja 2013 r. odmówił M. G. przyznania prawa do emerytury.

W uzasadnieniu tej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunków, od których zależy prawo do emerytury w myśl art. 32

w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ nie wykazał on 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł M. G. domagając się jej zmiany

i przyznania mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołujący podniósł, że legitymuje się 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach. Od 4 listopada 1975 r. do 31 stycznia 1992 r. pracował bowiem w Państwowym Ośrodku (...) w L. wyłącznie jako spawacz i w tym czasie przysługiwał mu dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy domagał się jego oddalenia, powołując argumentację z zaskarżonej decyzji. Podniósł też, że ze zgromadzonej dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy wynika, że w spornym okresie od 4 listopada 1975 r. do 31 lipca 1976 r. zajmował on stanowisko ślusarza, zaś od 1 sierpnia 1976 r. do 31 stycznia 1992 r. stanowisko ślusarza- spawacza. Prace ślusarskie nie są zaś uznawane za pracę w szczególnych warunkach.

Bezsporne między stronami było:

M. G. urodzony w dniu (...) ukończył 60 lat. Na dzień 1 stycznia 1990 r. odwołujący posiada łączny staż zatrudnienia wynoszący 25 lat, 8 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych.

Sąd Okręgowy ustalił nadto następujący stan faktyczny sprawy:

Od 4 listopada 1975 r. do 31 stycznia 1992 r. odwołujący M. G. był zatrudniony w Państwowym Ośrodku (...) w L. w pełnym wymiarze czasu pracy w charakterze spawacza. Od początku tego zatrudnienia, mimo braku formalnych uprawnień, tj. ukończenia odpowiedniego kursu, zajmował się tylko spawaniem. Kurs spawania wnioskodawca odbył w okresie od 10 listopada 1975 r. do 2 kwietnia 1976 r.

dowód:

- akta osobowe odwołującego,
- zeznania świadka S. B.- 00:09:28,
- zeznania świadka K. K.- 00:21:02,
- zeznania odwołującego M. G.- 00:27:47,00:32:32,

Państwowy Ośrodek (...) w L. zajmował się produkcją części do ciągników. Odwołujący pracował w brygadzie spawaczy. Takich brygad było kilka. Każda z nich wykonywała określoną część do ciągnika. Praca spawacza, w tym odwołującego, polegała na spawaniu poszczególnych elementów składających się na daną część ciągnika. Spawacze spawali gazowo, elektrycznie, w CO 2 oraz elektrodą otuloną. W spornym okresie, pomimo nazw stanowisk pracy uwidacznianych w angażach, odwołujący cały czas pracował jako spawacz. Pracę tę świadczył stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Innych prac nie wykonywał. W spornym okresie przysługiwał mu dodatek za pracę w warunkach szkodliwych.

dowód:

- zeznania świadka S. B.- 00:06:51-00:14:12,
- zeznania świadka K. K.- 00:16:41-00:26:14,
- zeznania odwołującego M. G.- 00:27:47-00:33:07,

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zalegające w aktach organu emerytalnego oraz w aktach osobowych odwołującego, jak również w oparciu o jego zeznania i świadków- S. B. i K. K..

Dokumenty dające podstawę dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd uznał za autentyczne i wiarygodne. Treść i forma tych dokumentów nie budziły zastrzeżeń i wątpliwości uczestników postępowania, nie ujawniły się też takie okoliczności, które należałoby brać pod uwagę z urzędu, a które podważałyby wiarygodność tej kategorii dowodów i godziły w ich moc dowodową od strony materialnej czy formalnej. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), a dokumenty prywatne, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Wiarygodne w ocenie Sądu były także zeznania odwołującego, jak i świadków. Korespondowały one z materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie. Depozycje te nie zawierały żadnych wewnętrznych sprzeczności, były logiczne i spójne. Razem wzięte dały pełny i jasny obraz badanej rzeczywistości.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem postępowania było ustalenie czy M. G. przysługuje prawo do emerytury w niższym wieku z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Z analizy stanowiska procesowego organu emerytalnego wynika, że zastrzeżenie ZUS budzi fakt, iż okoliczność ta nie została wykazana stosownymi dokumentami, które byłyby dla organu emerytalnego wiążące.

Z powyższych względów zwrócić uwagę należy na regulację zawartą w art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.) zgodnie, z którą ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, tj. 60 lat życia dla mężczyzny, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (czyli w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, tj. 25 lat dla mężczyzny.

Z kolei według art. 32 wyżej powołanej ustawy ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącymi pracownikami (o których mowa w ust 2-3 tegoż artykułu), zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1- tj. 65 lat w przypadku mężczyzn. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa powyżej, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia w podmiotach, w których obowiązują wykazy stanowisk ustalone na podstawie przepisów dotychczasowych. Przepis art. 32 ust. 4 powołanej ustawy stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za owe przepisy dotychczasowe wymienione zarówno w art. 32 ust. 2 jak i w art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy należy uważać przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze

(Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.) wydanego na podstawie upoważnienia zawartego

w art. 55 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. 1982 r. Nr 40 poz. 267 ze zm.).

Zgodnie z uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego Izby Administracyjnej, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 13 lutego 2002 r., III CZP 30/2001 (OSNAPiUS 2002/10/243) zawarte w art. 32 ust. 4 ustawy odesłanie do przepisów dotychczasowych, sankcjonujących obowiązywanie rozporządzenia, można odnosić tylko do tych przepisów rozporządzenia, które regulują materię określoną w przepisie ustawy, a więc wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk, oraz warunki, na jakich osobom wykonującym te prace przysługuje prawo do emerytury. Zachowały zatem moc przepisy § 4-8a określające wiek emerytalny i okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach pracowników wykonujących prace wyszczególnione w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, przepisy § 9-15 określające wiek emerytalny i warunki przechodzenia na emeryturę osób zatrudnionych w szczególnym charakterze, a ponadto przepis § 3 określający ogólny wymagany okres zatrudnienia oraz przepis § 2 ust. 1 stanowiący, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Zgodnie zatem z § 4 rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace

w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, że M. G. spełnia wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury. Otóż ukończył 60 lat, posiada wymagany okres ogólnego stażu pracy, bo wynoszący 25 lat, jak również legitymuje się okresem pracy

w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowisku objętym wykazem A cytowanego rozporządzenia wynoszącym co najmniej 15 lat pracy.

Należy w tym miejscu zauważyć, iż zgodnie z art. 473 k.p.c., w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się żadnych ograniczeń dowodowych. To sprawia, że fakt zatrudnienia, bądź jego brak w warunkach szczególnych może być dowodzony za pomocą każdego środka dowodowego, w tym z zeznań stron i świadków.

Przeprowadzone w niniejszej sprawie dowody w sposób jednoznaczny potwierdziły, że odwołujący- pozostając w zatrudnieniu w Państwowym Ośrodku (...) w L. od 4 listopada 1975 r. do 31 stycznia 1992 r.- stale i w pełnym wymiarze godzin wykonywał prace spawalnicze, zajmując się spawaniem gazowym, elektrycznym, w CO 2 oraz elektrodą otuloną.

Praca spawacza wymieniona została w Dziale XIV, pkt 12 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W tym miejscu zauważyć jedynie należy, że w charakterze spawacza odwołujący pracował od początku swojego zatrudnienia w Państwowym Ośrodku (...)

w L., pomimo braku formalnych uprawnień, tj. ukończenia odpowiedniego kursu. Dopiero w trakcie tych prac odbył kurs spawania, co miało miejsce w okresie od 10 listopada 1975 r. do 2 kwietnia 1976 r. Przy przyjęciu jednak, że w charakterze spawacza wnioskodawca pracował w Państwowym Ośrodku (...) dopiero od 3 kwietnia 1976 r., a zatem od momentu ukończenia kursu spawania, okres pracy w tym charakterze od 3 kwietnia 1976 r. do końca zatrudnienia w tym zakładzie i tak uprawniałby go tzw. wcześniejszej emerytury.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, że M. G. spełnia wszystkie przesłanki konieczne do nabycia prawa do emerytury. Otóż ukończył 60 lat, posiada wymagany okres ogólnego stażu pracy powyżej 25 lat, jak również legitymuje się 15- letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na stanowisku objętym wykazem A powołanego rozporządzenia.

Mając powyższe na uwadze, działając na mocy wskazanych przepisów oraz

art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał odwołującemu emeryturę począwszy od dnia(...), tj. od ukończenia 60 lat życia.